Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaarsconferencen for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Løverdagen d. 6. April 1864, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Charles C. Rich og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood og John Van Cott.

Af Overpræsterne: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Præsident Young kaldte Forsamlingen til Orden, og derpaa blev Conferencen aabnet med Sang af Choret og Bøn af Eldste George A. Smith.

Præsident Wells henvendte nogle Ord til Conferencen angaaende de offentlige Arbeider; talte om Nødvendigheden af, at de forskjellige Wards i Territoriet udsende Vogne i dette Foraar og Løbet af Sommeren for at hente Granitblokke fra Steenbrudet til Templet for at kunne beskjæftige dem, der have forlangt Arbeide til Høsten, Vinteren og næste Foraar; tillige henledede han Opmærksomheden paa, at der er forlangt Steen og Tømmer til Opførelsen af et nyt Tabernakel til næste Efteraar. Han udtrykte dernæst sin Taknemmelighed til Herren for hans

Gunst mod Israel, for hans Beskyttelse for sit Folk mod deres Magt, som søge deres Ødelæggelse, og tilsidst bar han Vidnesbyrd om det store Igjenløsningsværk, som den Almægtige havde begyndt i denne Generation.

Præsident Kimball optog den øvrige Deel af Tiden til at give Underviisning og Raad til Folket. Han fremsatte Sandheden paa sin sædvanlige ligefremme, interessante Maade.

Ældste John Taylor sluttede med Bøn.

Eftermiddagen.

Efter Bøn af Ældste W. Woodruff holdt Ældste John Taylor en Tale, fornemmelig om de Helliges Indsamling. Han gjorde nogle korte Bemærkninger angaaende de saakaldte christne Nationers Opfattelse af de gamle Propheters Forudsigelser med Hensyn til de Helliges Indsamling i de sidste Tider for at lære Guds Love og udføre hans Hensigter paa Jorden. Han beviste, at Propheternes Ord ikke kunde tilintetgjøres, at Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium vilde indsamle de Oprigtige og Ydmyge fra alle Nationer og gjøre dem til eet Folk. Der behøves ingen Tvang dertil; Sandhedens og Lysets Aand leder de Hellige til ligesom instinktmæssigen at søge hen til Kirkens Midtpunkt; men naar Lyset formedelst Overtrædelse bliver Mørke hos de formeentlig Hellige, bliver det ligesaa naturligt for dem at søge noget andet Selskab, og de kunne ligesaa frit forlade os, som de kom her, — Verden er stor nok for dem Alle. Den Almægtige har talt fra Himmelen og aabenbaret Organisationen for sit Sidste-Dages Rige, og de Hellige anerkjende hans Ret til at styre og regjere over dem; de ville anerkjende og ære ham som Regent samt iagttage hans Love. De Hellige ere blevne døbte med een Daab og deelagtige i een Aand. Dette er Guds Værk og ikke nogen vindesyg Spekulation; det er grændseløst i Udstrækning, naaer fra Evighed til Evighed, omfattende de Verdener, som have været, dem, som nu ere, og de tilkommende. Dette er det største Arbeide, som Herren nogensinde har udført paa denne Jord; — det er et Værk for at forene den Generation, som nu lever, med de Retfærdige af de hedengangne Generationer og for at lægge Grundvolden til et Arbeide for de Helliges Efterkommere. Guds Rige er gaaet fremad, og Jordens Magter kunde ikke forhindre dets Fremgang; det vil vedblive at gaae frem og dets Indbyggere ville tiltage i Antal, Magt, Lys og Indflydelse, indtil denne Verdens Riger skulde blive vor Guds og hans Salvedes, samt Skaberens Regjering, Myndighed og Herredømme skulde naae fra Havet til Jordens Ende.

Ældste George A. Smith udtrykte den Tilfredshed, han erfarede hos de Hellige ved at de bivaanede Conferencen, der har bragt Kirkens Authoriteter og mange af de Hellige tilsammen Ansigt til Ansigt for at føle Aanden, der er i Zion; thi ligesom Jern skjærper Jern, saaledes glædes man ved at see sin Vens Ansigt. Han vendte i sine Bemærkninger tilbage til de Dage, der var en Trængselstid for Nauvoo og talte om den Aand, det Lys, den Nedelighed og Indsigt, som stedse gav sig tilkjende hos Joseph og Brigham, uagtet deres Fjenders Bestræbelser for at ødelægge dem. Han mindede de Hellige om deres Forpligtelse at bede for sig selv ligesaavel som for Kirkens Præsidentskab; raadede dem til at vogte paa deres egne Gjerninger, idet han mindede dem om, at det var ligesaa nødvendigt for Kirkens Medlemmer at være gode, retfærdige og redelige, vedligeholdende deres høie Kald i enhver Ting, som det er for dem, der

regjere over dem. Han hentydede til den Indflydelse, som Verden har over de Hellige til at formørke deres Sind; formanede dem til at samle sig Skatte i Himmelen istedetfor at lade Kjærligheden for jordisk Gods gnave paa deres Hjerter og tilintetgjøre Sandhedens Kjærlighed; thi de jordiske Skatte forgaae tilligemed dem, der bruge dem, medens de Retfærdiges Levnet vil blive kronet med evig Ære og det evige Livs Gave. Han talte om, hvor nedværdigende det var at lade sig henrive af Guldet og henpegede til det Udstud af Mennesker, der vare faldne som Offer for dets Afguderi, medens bedre Exempler vare satte for dem af dem, som brugte deres Lykke i Livet til Opbyggelsen af Guds Rige. Han sluttede sine Bemærkninger, idet han forsikkrede de Frygtagtige, at „Mormonismen" aldrig vilde blive tilpas eller behagelig for den ugudelige Verden. Jordens og Helvedes Magter kunde forene sig for at ødelægge de Hellige, men Gud og hans Folk vilde gaae frem uagtet al Modstand, og de Ugudelige, Apostaterne, de Frygtagtige og Vantroe vilde blive adspredte for de fire Vinde ligesom Avnerne paa Tærskegulvet.

Ældste W. W. Phelps sluttede Forsamlingen.

Aften.

Klokken syv blev en Forsamling afholdt for Præstedømmet.

Tirsdag den 7de April, Formiddag.

Ældste Samuel W. Richards aabnede Forsamlingen med Bøn.

Ældste Geo. A. Smith holdt en Tale om Indflydelsen af falske Aander. Evangeliet var blevet prædiket for at frelse Folket, og i dette Øiemed annammedes det, endskjøndt vidende, at man derefter fik Verden at stride med; dog havde Mange alligevel tilladt nogle Narrestreger og smaalige Hensyn at bringe dem til at snuble. Han havde været bekjendt med Kirken næsten fra dens Begyndelse, og mørke Skyer havde næsten bestandigt hvilet over den i dens Opkomst og Fremgang. Til saadanne Tider havde der stedse været Nogle færdige til at prophetere Ondt imod Israel; men Historien om det Forbigangne stod frem som et Mindesmærke om deres Daarskab, hvorved Bileam blev øiensynlig bemærket. I denne Kirkes første Historie var Udviklingen af falske Aander meget tiltrækkende og et stort Antal havde modtaget Tungemaalsgaven fra denne Kilde, hvilket bragte dem paa Vildspor, da de ikke vare istand til at skjelne, om det var fra Himmelen eller fra Djævelen. Hvorsomhelst dette Værk har naaet, har det mødt Modstand af Mørkhedens aandelige Magter. Han fortalte desangaaende om de første amerikanske Ældster, der reiste til England, i Særdeleshed om det Overfald, som blev gjort paa Præsident Kimball i Preston, Lancashire, og hvad han selv erfarede, da han arbeidede i London. Han betragtede det som godt for Israels Ældster at blive bekjendte med de historiske Kjendsgjerninger angaaende de onde Magter, at de maatte leve saaledes, at disse ikke kunde naae dem. Efterat den første Begavelse var given, faldt nogle og tredsindstyve Personer fra, hvilke forsøgte at danne en ny Kirke, der heeltigjennem vilde blive mere tilfredsstillende for Verden end den, som var oprettet efter Guds Befaling, men de ere gaaede i Forglemmelse. Aandemanen, Dandsen af Borde, Aandebanken og Aandeskriven, vare Midler, der brugtes for at drage Menneskenes Børns Sind fra Frelsens Evangelium, og de Hellige i denne Generation have erfaret, at naarsomhelst Menneskene fordærve sig selv, blive de et let Bytte for

disse Aander og kunstige Opfindelser af Mennesker, som for at tjene personlige Hensigter forene sig for at modstaae Guds Rige. Herren har organiseret Præstedømmet, og gjennem denne Canal vil han aabenbare sin Villie til Kirken. Om nogle faa Maaneder eller om eet eller to Aar kunde man spørge efter dem, som ere blevne vildledede af onde Aander, og de vilde blive talte iblandt de Ting, der have været, medens den stadige Strøm af Mormonismen vil flyde uophørligen. De bedrages og bedrage forsætligen, men de Ugudelige skulle omkomme uden Haab, medens de Hellige ville blive velsignede med Vidnesbyrd og Haab om Udødelighed og evigt Liv.

Præsident Young gjorde nogle faa Bemærkninger og Forsamlingen blev sluttet af Præsident Wells.

Eftermiddag.

Bøn af Ældste Albert P. Rockwood.

Ældste Orson Pratt prædikede om det evige Frelsens Evangelium, om Menneskets Forudtilværelse og Maalet for dets Skabelse, som det er aabenbaret gjennem Propheten Joseph. Han sluttede sine Bemærkninger med at henpege til sin forestaaende Mission til Europa og bar Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Sandhed.

Ældste C. C. Rich talte om Livets praktiske Pligter, det Arbeide, som udkræves af Folket for at fuldføre Herrens Hensigter at grundfæste Retfærdighed paa Jorden — og endelig om Verdens Frelse fra alt Ondt.

Forsamlingen blev sluttet af Ældste Franklin D. Richards.

Fredag den 8de April, Formiddag.

Bøn af Ældste Geo. D. Watt.

Ældste F. D. Richards gjennemgik Historien af det Forbigangne, talte om de Helliges Vandring til Ørkenen for at undgaae Menneskenes Forfølgelser. Mange havde syntes, at det var haardt at blive udstødt fra Nationen, som det var Tilfældet i 1846; men i Dag kunde de klarligen see, at det var en af de største Velsignelser, som kunde tildeles de Hellige. Han gav dem meget gode Raad og opmuntrede dem til huuslig Økonomi for at de selv maatte være istand til at forskaffe sig deres Fornødenheder og som et Samfund bevare deres Uafhængighed, idet han forudsaae den Tid, da det vilde udfordres af de Hellige at stole paa deres egne Hænders Gjerninger for deres Underhold.

Præsident Young talte angaaende Tiende. Han ønskede, at det maatte blive tydeligt forstaaet, at han ikke vilde have Fællesskab med noget Menneske, som af Folkets haarde Fortjeneste i dette Territorium vilde opdynge sig Formue ved at sælge Varer til uhyre Priser, og paa samme Tid søge at liste sig fra at betale Tiende. Han talte om Nogle, som havde betalt med Glæde, og om Andre, der aldeles Intet havde ydet; — forkyndte paa en meget underholdende Maade sin Beslutning at kalde paa alle Kjøbmændene, enten de ere Hellige eller Hedninger, til at bidrage af deres Overflødighed til Stadens og det Folks Bedste, fra hvilket de have deres Rigdom.

Præsident Kimball sluttede Forsamlingen.

Eftermiddag.

Bøn af Ældste W. W. Phelps.

Ældste Woodruff talte om den Rigdom, som hører Evangeliet til. De, som ere af denne Verden, søge efter, hvad de kalde Rigdom og Høihed; men der er

ingen Rigdom, som er at sammenligne med Guds Naade, og ingen Ære med den at være et Medlem af Guds Kirke. Det Sikkreste for Folket er at holde den Almægtiges Befalinger og søge at komme i Besiddelse af den Hellig-Aand. Naar Menneskene overtræde Befalingerne, blive de letteligen dragne ind i Djævelens Tjeneste. Han opmuntrede til, at man selv skulde søge at forarbeide og frembringe, hvad man behøvede, hvilket er Kilden til sand Rigdom og Uafhængighed.

Ældste W. W. Phelps sagde, at Herren aldrig havde vendt sig bort fra et Folk, som holdt hans Ord. Jordens Nationer vare i Krig med hverandre, og den Ene søgte at overgaae den Anden i Fabrikationen af de kraftigste Mordredskaber til Menneskenes Ødelæggelse. Snart vilde der ikke være Fred noget andet Sted end i Zion, og Propheternes Ord vil blive opfyldte, at den, som ikke vil gribe til Sværd imod sit Medmenneske, maa flye til Zion. De Hellige blive opmuntrede til at gjøre Ret og bestandigt at være færdige, thi de vidste ikke, hvilken Time Tyven kom for at søge at berøve dem deres Dyd og Eiendomme.

Ældste George A. Smith talte om Fordelen af at vedblive Arbeidet paa Templet og Tabernaklet gjennem den nærværende Aarstid.

Ældste Daniel Spencer sluttede Forsamlingen.

Om Aftenen blev en Forsamling afholdt for Præstedømmet.

Løverdag den 9de April, Formiddag.

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Han talte om Guds Værks Seier, og derefter præsenterede Ældste John Taylor Navnene paa Kirkens Authoriteter, hvilke alle bleve eenstemmigen voterede for i følgende Orden:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, Thomas B. Broderick, James H. Hart, John Squires og William H. Folsom som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum, og Richard W. McAllister og George Openshaw hans Raadgivere..

Adam Spiers, Præsident for Lærer-

nes Qvorum, og Henry J. Doremus og Marthin Lenzi hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og Samuel G. Ladd og Warren Hardie hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider og John Sharp hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Forsamlingen blev sluttet af Ældste John V. Long.

Eftermiddag.

Bøn af Ældste John W. Hess.

Ældste John Taylor talte om de Forenede Staters Constitution og den faste Beslutning af Folket i Utah at opretholde den uforkrænket. Dernæst opnævnte han Navnene paa de Ældster, som vare kaldte til at gaae paa Mission, og hvilke eenstemmigen bleve voterede for. Efter en kort Tale bleve Navnene paa en Deel Personer forelagte Forsamlingen og afskaarne fra Kirken af forskjellige Aarsager, saasom: Drukkenskab, Overtrædelser og Apostatie.

Præsident Kimball gjorde nogle faa Bemærkninger og sluttede Forsamlingen.

Søndag den 10de April, Formiddag.

Bøn af Ældste Lorin Farr.

Præsident Young holdt en meget indtrængende Tale, og viste, at Rigets Evangelium aldrig kunde være mægtigt til at frelse, medmindre den Hellig-Aand dikterede for Taleren og bragte Livets Ord ind i Tilhørernes Hjerter; den menneskelige Viisdom og Lærdom bringer aldrig Folket til Kundskab om Sandheden. Han talte om den Tid, da Menneskene vilde komme til de Hellige for at søge Føde, og tilskyndede dem til at være flittige med Hensyn til at avle Korn samt omhyggelige og ikke misbruge de Velsignelser, som Herren skjænker dem. Han sagde, at intet Menneske, som vilde forsømme at iagttage Befalingerne, kunde blive frelst i Guds Rige, og at aldrig nogen Ordinance er bleven aabenbaret, som man ikke var skyldig at iagttage.

Præsident Kimball benyttede den øvrige Deel af Tiden, og Forsamlingen blev sluttet af Ældste Orson Hyde.

Eftermiddag.

Bøn af Ældste Brigham Young jun.

Præsident Kimball talte længe om sin tidlige Ungdom og sine Erfaringer i dette Rige.

Præsident Wells talte om sit Ønske at bidrage til Forfremmelsen af dette Værk og at arbeide for at udføre den Allerhøiestes Hensigter.

Ældste George A. Smith indbød de Hellige, som vare uddrevne fra Jackson County, Missouri, at møde paa Historieskriverens Contoir saa tidligt som muligt for at opgive deres Navne, Grenene, som de høre til, deres Børn, og hvor de nu boe. Missionærerne bleve ogsaa opfordrede til at møde paa nævnte Sted den 22de denne Maaned om Eftermiddagen.

Præsident Kimball foreslog, at Conferencen hæves til den 6te October, hvor-

efter Præsident Young velsignede Præstedømmet, Forsamlingen, hele Israel hjemme og i Adspredelsen samt alle Oprigtige af Hjertet paa hele Jorden i Jesu Christi Navn, og Conferencen sluttedes.

Evangeliet — dets Natur og Følger.

(Fra „Millennial Star.")

Evangeliet har Rettigheder tilfælles med andre Principer. Det Spørgsmaal maatte blive fremsat: Hvad er Evangeliet? Det er en Aabenbaring om Guds Villie til Menneskene; det er et Speil, der viser Enhvers sande Karakteer, der med Oprigtighed vil skue ind i det; det er en Beretning, som udpeger den eneste Maade, hvorpaa man kan blive frelst; det er en Veiviser gjennem Livet og et Leidebrev hiinsides Sloret til et Samfund, der er i Besiddelse af Alt, hvad der er ærefuldt, helligt, reent og velsignet. Som Saadant har det Rettighed til at blive hørt, undersøgt, studeret, adlydt, agtet og æret. Det gjør Paastand paa disse Rettigheder, fordi det medbringer Vidnesbyrd i sig selv om dets Ægthed, hvilket er Kjærlighed, Lys, Fred, Sandhed, Ære, Magt, Barmhjertighed og Retfærdighed. Disse Velsignelser blive tildeelte Alle, som adlyde dets Love og leve efter dets Grundsætninger, hvilket Enhver kan overflødigen bevidne, der har adlydt dets Befalinger, saaledes som de ere aabenbarede fra Himmelen ved en Engel til Joseph Smith i denne Uddeling. Evangeliet har ikke alene Rettigheder, men det har ogsaa Besværligheder at kjæmpe med, hvilket hidrører fra Uvidenhed, Hovmod, Fordomme og Folkets formørkede Sind, hvor det sendes hen. Vi mene ikke, at Menneskene ere vidende med Hensyn til Skolekundskaber eller i Henseende til Videnskaber og Kunster, men de ere uvidende om Gud, medmindre han aabenbarer sin Villie til dem. Det er umuligt formedelst deres egen Viisdom at udfinde Gud; men i deres Hjerters Hovmod optænke de forskjellige Systemer og forkaste det Budskab, som er sendt fra Himmelen, idet de troe, at de have tilstrækkelig Aabenbaring i Bibelen uden nogensomhelst ny, som de kalde den, er nødvendig for at lære dem, hvorledes de skulle opnaae Frelse i Guds Rige. Dette er bleven dem lært af deres Forfædre, Lærere og Prædikanter, paa hvilke de have troet, indtil deres Fordom imod, at Gud skulde aabenbare Noget i disse Dage, saaledes har formørket deres Sind, at de ikke ville standse et Øieblik for at lytte, og langt mindre ville undersøge eller agte Noget, som har Betydning af en Aabenbaring fra Himmelen. En Herre bestræbte sig for nogle Dage siden at overbevise mig om, at Mormons Bog var en ugudelig Løgn. Jeg spurgte ham, om han havde læst Bogen. Han svarede nei, og agtede heller ikke at gjøre det. Den Indflydelse, han udøvede paa mit Sind efter den Kundskab, han havde om denne Bog, kan let forestilles. Han sagde, at Bibelen var aldeles tilstrækkelig til at ordne vor Gudsdyrkelse efter uden nogensomhelst anden Bistand. Vi antage, at Bibelen indeholder en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskeslægten gjennem de forskjellige Uddelinger i Verden

ligesom ogsaa mange af Evangeliets strevne Love, og om den ikke indeholdt disse, vilde den ikke være en Beretning om Guds Handlemaade mod Menneskene. Siden Menneskets Fald har vor himmelske Fader bestræbt sig for at bringe os tilbage til sig igjen, hvilket Bibelen klarligen bevidner; men i enhver saadan Uddeling har han talt fra Himmelen og opreist Propheter, til hvilke han har aabenbaret forbigangne, nærværende og tilkommende Ting; men formedelst de Folks Blindhed og Vantro, til hvilke de sendtes, var det vanskeligt at faae indført Evangeliet. De senere Generationer paa Jorden have været istand til at see, hvor uvidende de tidligere Slægter have været, naar de forkastede det Budskab, som Gud sendte til deres Frelse, men de ere ikke istand til i lige Grad at see deres egen Tilstand; saaledes have Hindringerne for Evangeliet været store, fordi de, til hvilke det blev sendt, ikke forstode det, eller de fremstillede det feilagtigen. Evangeliet har ikke alene Rettigheder og Besværligheder, men ogsaa Høihed og Værdighed. Enhver Ting, der er hæderlig og har en ærefuld Oprindelse, bliver betragtet som Saadan. Gud er Evangeliets Ophavsmand, Frelse er dets Maal og det er saa ophøiet, at det kun kan forenes med dem, der ere rene og dydige, eller som ønske at blive det. Det er en Feiltagelse at tænke anderledes; thi det er reent og fuldt af Sandhed i sit hele Væsen og har intet Slægtskab med nogen Synd eller Ugudelighed. Hvorsomhelst det faaer Indgang, bliver Alt, der er stridende mod Sandhed og Retfærdighed, forjaget. Det er for ophøiet til at give nogen Medbeiler Plads ved sin Side, — det fordrer hele Mennesket med dets hele Styrke, Sind, Sjæl — eller aldeles Intet. Det forenes ikke med Mordere, Hoerkarle, Drankere og urene Personer, undtagen for at have Medlidenhed med dem, gjøre dem bedre og frelse dem, om det er muligt; „thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer" og adlyder dets Principer, — og fra denne Kjendsgjerning udspringer dets Beslutninger og endelige Seier. Det vil sikkerligen triumphere over enhver Fjende, overvinde og undertrykke alt Ondt, skjule Jorden med Retfærdighed, straffe de Ugudelige og Gjenstridige, opreise de Døde og „give Enhver Løn for sine Gjerninger, som ere gjorte i Legemet." Det vil herliggjøre og ophøie de Retfærdige, saa at de ville skinne som Stjernerne paa Himmelen evindelig og altid — samt deeltage i Guddommens Fylde, hvilken er en Fylde af Glæde foruden Ende. Derfor, da vi see, at disse Ting ere fuldkommen saaledes, saa lader os stræbe lovmæssigen for at overvinde alt Ondt, paa det vi maae blive befundne som trofaste Repræsentanter for Evangeliet, der er aabenbaret for os i vore Dage til vor Frelse og Ophøielse i Guds Rige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi optage fra „Millennial Star" Følgende:

Onde Tanker og deres Følger. — Hvorledes Uenighed og feilagtige Slutninger kunne undgaaes.

Der er ikke nogen Fristelse, som det er mere nødvendigt at være paa Vagt imod, end ond Mistanke, forbi der sandsynligt ikke er Noget, som er mere skadeligt i sine Følger. Det er meget sandt, at „saaledes som en Mand tænker i sit Hjerte, saaledes er han." Ord og Handlinger ere kun de udvortes Følger af de indvortes Tanker i Sjælen; de maae dannes der, inden de kunne finde Vei til Læberne eller Hænderne. Heraf kunne vi indsee Nødvendigheden af at beherske vore Tanker og uddanne dem saaledes, at de kunne blive rene og gode. Dersom et Menneske er reen i Tankerne, ville dets Handlinger ogsaa blive rene; men dersom det tillader sit Sind at streife omkring i uindskrænket Frihed paa forskjellige onde Veie eller at dvæle ved Beskuelsen af forbudt Tilfredsstillelse, vil det ikke vare længe, inden dets Fod betræder samme Sti og dets Haand plukker den fristende men bedrageriske Frugt. Naar engang Fristeren faaer Herredømmet over Hjertet, er hans Magt meget stor, og Ingen kan vide, til hvilke Udskeielser, Daarskaber og Forbrydelser han vil tilskynde sit ulykkelige Offer. Vore første og fornemste Bestræbelser skulde derfor være rettede paa at rense vore Hjerter fra alt Ondt formedelst den helliggjørende og rensende Indflydelse af Herrens Aand, og da, naar Træet er blevet godt fra Roden af, vil Frugten ogsaa sikkerligen blive god. Derfor sagde Herren: „Min Søn, giv mig dit Hjerte." Ikke din Munds Tjeneste, dine Penge eller noget Andet, som uadskillelig kunne tilhøre Livet, men „dit Hjerte," idet han veed, at hvis det blev givet, saa vilde alt det Øvrige følge med.

En af Satans meest sandsynlige og derfor farligste Fristelser er at indgyde Mistanke imod Brødrene hos dem, der ikke ere paa Vagt imod hans Anslag — ikke saa meget med Hensyn til deres Redelighed og Trofasthed, hvad Guds Værk angaaer, som i Henseende til deres Følelser og Hensigter imod dem. Naar engang Modstanderen kan formørke saadanne Personers Sind, fylder han dem med ugrundet Mistanke imod deres Brødre, med Frygt for, at de søge at tage Fordeel af dem, bevirke deres Ødelæggelse, tilintetgjøre deres Indflydelse eller forurette dem paa nogen anden Maade; men i ni Tilfælde af ti have disse Mænd, der have været saa uretfærdigen mistænkte for saa nædle Bevæggrunde og uværdig Opførsel, været deres varmeste Venner og søgt at fremme deres Velfærd og Lykke istedetfor at bestræbe sig for at forurette dem. Naar saadanne Følelser blive nærede, frembringe de ofte de meest beklagelige Følger og ofte tilintetgjøre det inderligste Venskab. De bringe Menneskene til at mistyde de uskyldigste Ord og Handlinger som klare Beviser paa Fjendskab og Fornærmelser. Dette giver Anledning til bittre Følelser imod Personer, der ikke ere sig bevidste at have gjort Noget, som er strafskyldigt, og hvilke Følelser-

uundgaaeligen meget snart ville vise sig i den udvortes Adfærd, i Gjerninger og Ord samt frembringe de samme Slags Følelser og den samme Aand i Modpartens Barm. Saaledes bliver Sæden til Splid og Uenighed saaet, hvor der ikke forhen var den ringeste Anledning til deres Vext, og den Onde glæder sig over den Formindskelse af Magt, som er indtraadt iblandt dem, som elske Sandheden af Hjertet samt over den Tilvext, der er skeet til hans mørke Skarer.

En anden Fare, som er at befrygte, er at give Indbildningskraften frit Spillerum og tillade den at danne lave og vrange Forestillinger og Forudsætninger med Hensyn til Guds Værk. Nogle Mennesker ere særdeles ængstelige for at vise, at de have ligesaa megen Kundskab, som deres Brødre, og forstaae ligesaa Meget, om ikke Mere om Fremtiden, om Guds Hensigter og Love, der ikke ere aabenbarede, og fra det Allerubetydeligste kunne de udlede de taabeligste Slutninger samt udgive dem som evige og celestiale Principer og Ideer om Ting, der ikke ere og aldrig ville blive til, undtagen i deres egen bedragerske Hjerne.

Meget Ondt og mange Ulykker vilde forebygges, dersom man vilde tage den Forholdsregel — aldrig at tage Anledning til at blive fornærmet, hvor Saadant ikke var tilsigtet, og naar de havde Grund til at tænke, at Fornærmelsen var forsætlig, skulde de først undersøge deres egen Opførsel for at see, om de ikke selv havde givet den første Aarsag til ukjærlige Følelser. Hvis dette ikke var Tilfældet, behøvede de endnu mindre at lade deres Sind blive forstyrret, eftersom Ingen, der har den ringeste Æresfølelse, vil tilføie et eneste Menneske nogen uforskyldt Fornærmelse uden dybt at fortryde det og søge at give Opreisning, saasnart hans oprørte Følelser, der have forblindet hans Forstand, ere bragte i Orden. De ni Tiendedele af al den Strid, Uenighed og Skinsyge, der er i Verden, ere Følger af Misforstaaelse.

Med Hensyn til den anden Vildfarelse skulde vi erindre, at „skjulte Ting hører Gud til, men det, som er aabenbaret, tilhører os og vore Børn." Herren har allerede bemyndiget sine Tjenere til at aabenbare Alt, hvad Folket er istand til at gjøre og Mere, end Alle kunne udføre. Naar de ere beredte for videre Aabenbaringer om hans Villie, vil han inspirere dem, hvis Ret det er at gjøre hans Villie bekjendt angaaende dem. Imidlertid skulde de Sidste-Dages Hellige være tilfredse med at modtage og omhyggeligen udføre ethvert Princip, som Herren har aabenbaret til sit Folks Frelse, uden at være for ængstelige for at udforske Fremtiden; thi ved at tage en modsat Retning, er man udsat for de taabeligste Udskeielser og bliver mindre beredt for de Aabenbaringer, som Herren maatte give, end de ere, der have været mere ydmyge og tilfredse med at handle trofast efter det Lys og den Kundskab, de have for Nærværende, og som Herren har fundet passende at give gjennem sit Præstedømme.

Nogle faa Spørgsmaale.

(Fra „Millennial Star.")

„En Hellig. Tilkommer mig dette Navn eller ikke?"

Disse faa Ord ere særdeles indholdsrige og indeholde et Spørgsmaal, som er

af høieste Vigtighed, og hvilket Alle, der have paataget sig Navnet af Sidste-Dages Hellige, skulde fremsætte. Lader dem prøve sig selv paa følgende Maade: Lever jeg som en af den høieste Guds Hellige, eller deeltager jeg i slette Selskaber, hvor min himmelske Faders Navn bliver bespottet? Besøger jeg Brændeviinskipperne eller Ølhusene, hvor Grundvolden lægges til Fattigdom, Sygdom og Elendighed samt næsten ethvert andet Onde, der findes i et Land? Nyder jeg af de spirituøse Drikke, som blive solgte paa saadanne Steder, og forener mig med Drukkenboltene? Tillader jeg mig saa aldeles at glemme min Hustru og mine Børn, at jeg, istedetfor at bestræbe mig for at gjøre dem lykkelige og forsyne dem med Føde og Klæder samt undervise dem om Evangeliets Principer, bringer dem i Fattigdom og Elendighed ved at bortødsle min haardt erhvervede Fortjeneste til at føde og klæde Vertshuusholderne, deres Hustruer og Familier, istedetfor at bruge den til at føde, klæde og opdrage mine Egne? Jeg kan gjøre dette og meget Mere til, samt stræbe at skjule det for Guds Præstedømme for at beholde Navnet af en Sidste-Dages Hellig; men med Retfærdighed kan jeg ikke have dette Navn, og medmindre jeg omvender mig og afstaaer fra alt Ondt, har jeg ingen Deel eller Lod i Guds Kirke og Rige. Lader os endnu gjøre os selv nogle faa Spørgsmaale. Lever jeg hver Dag, som om jeg var i Guds Nærværelse. Stræber jeg hver Dag at hjælpe til at opbygge Guds Kirke og Rige? Takker jeg Gud Dag for Dag for Liv, Helbred, Føde og Klæder samt enhver anden Velsignelse, jeg modtager, baade timelig og aandelig? Vælger jeg de Hellige og Guds Tjenere til mit Selskab, og agter jeg dette høiere end alle andre Folk paa Jorden? Er jeg aarvaagen og flittig til Bøn til enhver Tid? Er jeg brændende i Aanden, søger jeg Herren og bestræber jeg mig for at gjøre Alle lykkelige, som jeg opholder mig iblandt? Fører jeg et oprigtigt og forstandigt Levnet for Alle, som jeg er forbunden med, og dem, som Omstændighederne bringer mig i Berørelse med fra Tid til anden? Foregaaer jeg dem med et saadant Exempel, som er værdigt at efterligne? Ere mine Samtaler saadanne, som det sømmer sig for en af Guds Hellige? Om jeg er Hovedet for en Familie, giver jeg mine Børn Raad og Underviisning om det evige Evangeliums Sandheder og advarer dem for det Onde, som de ere omringede af, baade til Høire og Venstre? Beder jeg Gud give mig Viisdom og Forstand formedelst den Hellig-Aands Bistand, saa at jeg kan optugte mine Børn i Retfærdighed? Behersker jeg mine Lidenskaber til enhver Tid, og leder jeg min Familie med Mildhed og Kjærlighed? Om saa er, ville Medlemmerne af mit Huus befindes at være en Velsignelse for mig i dette Liv og ville blive det gjennem Evigheden. Er min sædvanlige Opførsel imod dem og Verden saadan, som det sømmer sig en Guds Hel- Hellig? Anerkiender jeg Herrens Haand i alle Ting? Gjør jeg Fremgang i Guds Rige? Faaer jeg Dag for Dag mere Lys, Kundskab og Tro? Adlyder jeg Guds Tjeneres Raad og Lærdomme fra Tid til anden og bestræber jeg mig for at leve efter min Religion?

Dersom jeg er i Besiddelse af saadanne Egenskaber, og jeg kan sige Amen til disse Lærdomme samt tilfredsstillende besvare alle disse Spørgsmaale, da tilkommer mig med Rette Navnet af en Hellig, og jeg kan glæde mig og takke Gud, at jeg lever i disse Dage og denne Uddeling, hvori Evangeliet er aabenbaret i dets Fylde, da jeg kan gjøre Fordring paa alle de Velsignelser, som ere lovede dem, der adlyde det. Visseligen ere Evan-

geliets Velsignelser og Privilegier værd at leve os stræbe for. De ere mere værd end Sølv — ja, end det fine Guld. Der er Intet, som er halvt saa dyrebart, af hvad denne Verden kan frembringe. Den Fred, Glæde og Lyksalighed, som en af Guds Hellige er i Besiddelse af i denne Prøvestand, er mere end Hjertet kan fatte eller Tungen udtale, og den Glæde og Lyksalighed, som er ivente, dersom vi blive trofaste, overgaaer langt vore Begreber. De Hellige, der satte Priis paa disse Ting, ville stræbe at leve efter deres Religion og holde sig selv rene og ubesmittede fra Verden. De ville vaage og bede, at de maatte undgaae Fristelser, og ville ved enhver Leilighed bivaane deres Forsamlinger i Forening med deres Brødre og Søstre og opløfte deres Røst i Lov og Priis til Gud og give ham Tak for enhver Velsignelse, de modtage.

Ved at bruge en saadan Fremgangsmaade fornyes deres aandelige Kraft, og de kunne mere fuldkommen glæde sig i Christi Sag og hans Evangelium samt sætte Priis paa, hvad det er, at være en Guds Hellig. En Saadan vil ikke have Selskab med Drankeren eller nyde af hans Drikke; han vil ikke gaae ind i de Huler, hvor de sælges, thi han veed og forstaaer, at Guds Aand ikke dvæler paa saadanne Steder, ligesaalidt som Lys og Mørke, Hellige og Ugudelige, det Rene og Urene kunne være tilsammen. Han veed, at Alt, hvad der forener sig paa saadanne Steder, er sort, uhelligt, ureent og djævelsk. Gud har befalet sine Hellige at gaae ud fra de Ugudelige, at adskille sig fra og ikke røre ved det, der er ureent, eller at have Fællesskab med Mørkets ufrugtbare Gjerninger, paa det at Guds Aand ikke skulde unddrages dem, og de lades i et langt større Mørke, end de vare i, førend Evangeliets hellige Lys faldt paa dem. Maa Gud vor Fader forunde alle sine Hellige den Naade, at de maatte være istand til at leve efter deres Religion samt vaage og bede, saa at de kunde undgaae Fristelser, er mit Ønske og min Bøn af mit ganske Hjerte.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1839. (Fortsat fra Side 270.)

Angaaende de Helliges Stilling her, saa er den saa god, som den efter Rimelighed kan forventes at være. Vi have havt megen Sygdom iblandt os, men alligevel dog ikkun faa Dødsfald, og da den største Deel af de Syge nu ere i betydelig Bedring, haabe vi at faae beredt os Huusly inden Vinterens Frembrud.

Siden De forlod dette Sted have vi kjøbt alle Hr. Hotchkiss' Eiendomme heromkring. Hans Landeiendom have vi tillagt vor Stad Nauvoo, og Commerce tænke vi ogsaa at opbygge.

Nogle af de Tolv og Andre have allerede begivet sig paa deres Reise til Europa, og de af Missionærerne, som endnu ere tilbage, forvente vi ville følge efter om nogle faa Dage. Ifølge de Efterretninger, vi have modtaget, siden De forlod os, ruller Herrens Værk hurtigen frem baade i vort eget Land og England. I sidstnævnte Land ere mange Hundreder

nyligen blevne tillagte Kirken; men saaledes, og just saaledes, maa det være; thi „Ephraim har blandet sig iblandt Folkene.“ Frelseren har sagt; „Mine Faar høre min Røst“ og „Hvo, som hører Eder, hører mig.“ Endvidere er der skrevet: „Derfor vil jeg føre dem frem fra Nordenland, og samle dem fra alle Lande, hvorhen de vare fordrevne.“ Apostelen Johannes hørte en Røst, sigende: „Gaaer ud fra hende, I mit Folk.“ Det er just paa denne Maade alle Guds Hensigter maae fuldkommes, og at Herrens Folk maa leve, naar „Babylon er falden, er falden.“

Der har allerede samlet sig et Antal Familier her, og vi forudsee, at der vil fortsættes med Indvandringen hertil, i Særdeleshed da vi have erfaret, at Sygdommen blandt de Nyankomne ikke har været større end blandt de ældre Indbyggere her, uagtet de Prøvelser, de have havt, og de Besværligheder, som de have været udsatte for. Idet vi stole paa Guds Barmhjertighed og Magt, haabe vi at holde ud til Enden i alt det, som er godt og nyttigt, paa det at vi ikke maatte befindes at være for lette, naar vi komme til at blive prøvede paa Vægtskaalen.

Idet vi ønske og bede om Deres og Families timelige og evige Frelse saavelsom for alle Oprigtige af Hjertet over hele Jorden, forbliver jeg, min Herre, med Oprigtighed, Deres

Joseph Smith, jun.

Til Isaac Galland, Kirtlard,
Geauga County, Ohio.

Fredagen den 13de reiste jeg hjemmefra for at besøge William Smith.

Løverdagen den 14de forlod Præsident Brigham Young sit Hjem i Montrose for at begive sig paa Reisen til England. Hans Helbred var meget daarlig; han var ikke istand til at gaae det korte Stykke Vei til Floden foruden Hjælp. Efterat han var kommen over i Færgestedet, fik han Broder Israel Barlow til at føre sig til Heber C. Kimballs Huus, idet de Begge rede paa nævnte Broders Hest. Hans Sygdom vedvarede til den 18de. Han forlod sin Kone syg med et spædt Barn, der kun var 10 Dage gammelt; ligeledes vare alle hans øvrige Børn syge og ikke istand til at passe hverandre. Jeg vendte hjem om Aftenen.

Søndagen den 15de tilbragte jeg med at besøge de Syge.

Mandagen den 16de og Tirsdagen den 17de anvendte jeg til at ordne Stadsloddene.

Onsdagen den 18de reiste jeg til Burlington, Iowa Territorium. Ældsterne Young og Kimball forlode Søster Kimball og alle hendes Børn syge, undtagen lille Heber. De tilbagelagde denne Dag tredive Mile (engl.) af deres Reise til England og toge ind hos Broder Duels, som boede i en liden Hytte nærved Jernbanen mellem Commerce og Warsaw. De vare saa svage, at de ikke formaaede at bære deres Kufferter ind, men maatte faae Hjælp af Søster Duel, som modtog dem venligen, beredte en Seng til dem og lavede dem en Kop Thee.

Torsdagen den 19de om Aftenen kom jeg tilbage fra Burlington. Broder Duel kjørte Ældste Young og Kimball til Lima, en Vei af sexten (engl.) Mile, hvor en anden Broder modtog dem og kjørte dem til Fader Mikesells Huus nærved Quincy, en Veilængde af henimod tyve Mile (engl.) Denne Dags Anstrængelser vare altfor store for deres svagelige Helbred; de vare derfor nødsagede til at opholde sig der nogle Dage for at vinde nye Kræfter.

Fredagen den 20de og Løverdagen den 21de var jeg hjemme for at besørge mine egne huuslige og Kirkens Forretninger.

Eldsterne George A. Smith, Reuben Hedlock og Theodore Turley begave sig paa Reisen til England. Deres Vogne væltede ved Flodbredden, medens de endnu havde Commerce i Sigte. Smith og Turley vare saa svage, at de ikke kunde stige op i Vognen igjen, hvorfor Hedlock maatte løfte dem op i den. Strax efter mødte de nogle Herrer, som spurgte dem, om de vare opstandne af Graven, — saa daarligt var deres Udseende formedelst deres Sygdom. (Fortsættes.)

Fra Utah.

(Fra „Millennial Star.")

Der er ikke nogen mærkelig Nyhed fra vort Bjerghjem. Alt gaaer der som sædvanligt sin rolige, jevne Gang, medens Folket er begunstiget med Held, endskjøndt der undertiden bliver strøet lidt af „Civilisationen" fra Egnen ved Camp Douglas omkring. Den stærke Tørke, som man frygtede i høi Grad vilde skade dette Aars Afgrøde, er heldigviis ophørt, og vi kunne forudsee en velsignet Tid der. Raseriet hersker endnu i visse Kredse med Hensyn til Opdagelsen af Guld og andre kostbare Metaller i Bjergene rundt omkring Staden, og der mangler ikke Saadanne, som gaae derhen, begjærlige efter at blive rige paa een Gang, skjøndt de heller burde begræde deres Dumhed i at troe disse taabelige Rygter. Fra et nyt Nummer af „Deseret News" optage vi ligeledes følgende Meddelelse:

Gjennemreise. Mandag Formiddag den 11te April reiste de 4 Compagnier af andet Kavalleri-Regiment, bestaaende af Frivillige fra Californien og de to Compagnier af første Kavalleri-Regiment, Nevada Frivillige, der have været ved Camp Douglas den sidste Vinter, gjennem Store Saltsøstad og videre imod Vesten. Hestene havde været ude for at græsse nogen Tid, og Kavalleristerne vare nødsagede til at gaae tilfods. Et stort Train med Levnetsmidler ledsagede dem.

Nyheder.

Danmark. Paa Conferencen i London have Preussens og Østerrigs Gesandter gjort Fordring paa, at Danmark skulde afstaae Slesvig og Holsteen. Frankrig og England skulle i Forening have fremsat et Mæglingsforslag, der gik ud paa, at Danmark skulde afstaae Holsteen og en Deel af Slesvig. Ruslands Gesandt skal derimod i den sidste Tid med Bestemthed have talt Danmarks Sag og paastaaet dets Integritet; hvis det skulde afstaae Holsteen, vilde Keiseren af Rusland gjøre sin Ret til denne Landsdeel gjældende. Denne Ruslands Fremtræden skal for en Deel have nedstemt Tydskerne.

Preussernes Tab i det sidste Felttog opgives af „Voss. Zeit." til 116 Officerer, 218 Underofficerer, 46 Spillemænd og 1,592 Menige Saarede og Døde, hvortil kommer af Fanger: 9 Officerer og 107 Underofficerer og Menige.

Polen. Ifølge russiske Beretninger var Antallet paa de Polakker, der vare transporterede til Siberien inden Februar Maaneds Udgang 87,500. Den polske Opstand kan nu ansees som næsten kuet.

Tyrkiet. Om de ulykkelige tscherkessiske Indvandrere, der af Had til det russiske Aag og af Frygt for dets Tyranni have taget deres Tilflugt ttl Tyrkiet, hører man sorgelige Beretninger. Fra Trapezunt skrives saaledes under 10de Mai: „I Løbet af de sidste Uger ere henimod 60,000 tscherkessiske Indvandrere ankomne til Samsun. Hver Uge døe omtrent 2,000 af Typhus og andre Sygdomme. Her findes henved 30,000, hvoraf der daglig døe over 150. Omtrent 200,000 Tscherkessere stode endnu i Begreb med at forlade deres Hjemstavn og vandre til Tyrkiet. Efter al Rimelighed venter der det ulykkelige Folk en lignende Lod som Indianerne i Nordamerika."

Afrika. Opstanden i Tunis vedbliver, og i Algirien synes den at have samlet nye Kræfter.

Amerika. I Esmeralda i Californien har man fundet Sæbe i Jorden. Det Leie, hvori den ligger, er 10 Fod bredt, 600 Fod langt og meget dybt. Den er blød, naar den optages, men bliver haard ved Luftens Paavirkning.

Kjærlighedens Priis.

Hvad er det, som evigt vælder
Ned fra Himlens fjerne Rum?
Hvad er det, som bedst sig mælder
Gjennem Evangelium?
Hvad kan skabe Eet af Mange
Og forene Sjæl med Sjæl?
Hvad kan Syndens Vælde fange
Og frikjøbe bunden Træl.

Hvad, da Kummeren sig nærmer,
Overdøver Sorgens Bud?
Hvad de kolde Hjerter varmer
Med en hellig Ild fra Gud?
Hvad, da Døden mod os stirrer,
Frelser os i Livets Høst?
Hvad, da Alting sig forvirrer,
Kan gi'e Glæde, Fred og Trøst?

Hvad Naturen gjennemstrømmer,
Sprudler rigt i hver en Vraa?
Hvorom Himlens Engle drømmer
Og med Jubel skue paa;
Hvorom Guds Propheter taler,
Herom vidner Herrens Aand,
Hvad den Ringe mildt husvaler
Og kan stifte sikker Baand.

Hvad, da Zions Fest indtræder,
Bringer Salighed til hver?
Hvad mon Christi Brud da glæder,
Naar dets Brudgom kommen er?
Hvad, da Babel sammenfalder
Til Ruin og Gruus engang,
Alle Hellige hjemkalder
Ud fra Tyranni og Tvang.

Hvad er Evighedens Kilde,
Hvor Guds Børn snart vende om?
Vid de Hellige jo vilde,
Og omsider sikkert kom;
Vid til Trods for Baal og Flammer
Den Retskafne trænger frem,
Hvad fra Fadrens Hjerte stammer
Og i Himlen har sit Hjem.

Hvad er det, som os opliver,
Naar vi er som brækket Rør?
Hvad til mægtig Styrke bliver,
Da dets blide Røst man hør?
Hvad kan Fattigdommen vende,
Saa i Tro man eier Alt?
Og forvandle selv Elende,
Glæde sig i hvad er tabt.

Hvad kan Kloderne fremrulle
Ud fra Evighedens Skjød?
Saa vi see dem overfulde
Af alt Godt, som Herren bød.

Hvad kan Altet saa opfatte,
At det bliver til et Heelt?
Hvad bør Menn'sket høiest skatte
Af de Gaver, Gud os deelt.

Hvad er det, som dybt sig sænker,
Sender til os Fadrens Søn?
Hvad kan løse Fangens Lænker,
Og os giver Naadens Løn?
Hvad er det, som danner Jorden
Til et Fredens Paradiis?
Hvad tilveierringer Orden,
Som paa Himlens skjønne Viis.

Kjærlighed, saa lyder Svaret,
Som bestemmer, hvad er sagt,
Kjærligheden, vi erfaret
Al Velsignelse os bragt;
Selv naar Gud i Dommen truer
Med Retfærdighed saa vred
Skal dog Kjærlighedens Luer
Evigt, evigt blive ved.

J. Engberg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Saml. L. Sprague.

Trykt hos F. E. Bording.